Lieta Nr.A42953309
AA43–0508–11/8

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2011.gada 21.novembrī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja I.Kaļiņina,
tiesneses Z.Kupce un R.Paegle,

piedaloties pieteicēja *N.B.* pārstāvei *B.G.*, atbildētāja Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts ieņēmumu dienesta pārstāvim *R.V.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *N.B.* pieteikuma par Valsts ieņēmumu dienesta 2009.gada 31.augusta lēmuma Nr.19.1/17334 atcelšanu, sakarā ar *N.B.* apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 31.marta spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – VID) Vidzemes reģionālās iestādes (turpmāk arī – Reģionālā iestāde) Nodokļu kontroles pārvaldes Audita daļa no 2009.gada 30.janvāra līdz 2009.gada 15.aprīlim veica iedzīvotāju ienākuma nodokļa (turpmāk arī – IIN) auditu *N.B.* par 2005. un 2007.gadu, par ko sastādīja Audita pārskatu Nr.23-2009-034 (turpmāk arī – audita pārskats).

Ar VID Reģionālās iestādes Nodokļu kontroles pārvaldes Audita daļas priekšnieces 2009.gada 15.aprīļa lēmumu Nr.13.2-17/3925 (turpmāk – audita lēmums) *N.B.* nomaksai budžetā noteikti Ls 22 480,33, no tiem IIN Ls 12 646,68, soda nauda Ls 6 323,35 un nokavējuma nauda Ls 3 510,30. Vienlaikus ar minēto lēmumu tika samazināti pieteicēja deklarētie skaidras naudas uzkrājumi uz 2005.gada 1.janvāri par Ls 22 000.

Nepiekrītot audita lēmumam, pieteicējs to apstrīdēja VID Reģionālās iestādes direktoram, kurš ar 2009.gada 1.jūlija lēmumu Nr.4.-8./6210 (turpmāk arī – Reģionālās iestādes lēmums) audita lēmumu atstāja negrozītu.

Pēc pieteicēja sūdzības par Reģionālās iestādes lēmumu, VID ģenerāldirektors ar 2009.gada 31.augusta lēmumu Nr.19.1/17334 (turpmāk – Lēmums) atstāja negrozītu Reģionālās iestādes lēmumu un papildus noteica no budžeta atmaksājamā IIN samazinājumu Ls 120,68 apmērā.

[2] Uzskatot Lēmumu par nepamatotu, pieteicējs iesniedza pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā. Pieteikums pamatots ar šādiem argumentiem.

[2.1] Audita pārskats sastādīts un Lēmums pieņemts pretēji Administratīvā procesa likuma (turpmāk arī – APL) nosacījumiem,

neuzklausot auditējamās personas viedokli un argumentus par auditā konstatēto. Audita daļai savlaicīgi tika iesniegti attaisnojuma dokumenti, kas apliecināja, ka ierašanās un nobeiguma saruna nav iespējama un izteikts lūgums pagarināt audita veikšanas termiņu, bet minēto lūgumu auditori neņēma vērā, kā arī neņēma vērā, ka pieteicējs nobeiguma sarunā vēlējās piedalīties pats personīgi. Auditoru norāde, ka pieteicējs audita procesā piedalījies ar pilnvarotās personas starpniecību ir nekorekta, jo, kā redzams no audita laikā veikto sarunu protokoliem, tad pieteicējs visās sarunās ir piedalījies pats personīgi un tas liecina, ka viņš nav pilnībā deleģējis savas dalības tiesības pilnvarotajai personai.

[2.2] Auditori nepamatoti steidzinājuši audita procesu un tādējādi ievērojami ierobežojuši auditējamās personas tiesības uz likumīgu audita procesu. Ir pamats uzskatīt, ka auditori vēlējās, lai saruna notiktu līdz 2009.gada 15.aprīlim, lai varētu aprēķināt papildus maksājumus budžetā par 2005.gadu. Nodokļu maksātāja viedokļa pieprasīšanai un aicinājumam uz nobeiguma sarunu ir tikai formāls raksturs, nevis būtiska nozīme lietas izlemšanā. VID lēmumos nav vērtēts pieteicēja norādītais, ka iestāde savas vēstules par aicinājumu uz nobeiguma sarunu nosūtījusi tādos termiņos, kuros nemaz nav iespējams pieprasīto izpildīt. Tādējādi ar minēto rīcību tika būtiski ierobežotas pieteicēja tiesības uz taisnīga lēmuma pieņemšanu.

[2.3] Audita pārskatā bija izdarīta atsauce uz Cēsu rajona prokuratūras vēstuli, bet auditori atteicās to uzrādīt pieteicējam. Pēc Audita pārskatā sniegtās informācijas auditoru rīcībā bija tikai prokuratūras informatīva vēstule, nevis kriminālprocesa materiāli, bez tam nav norādīts, ka procesa virzītājs ir aizliedzis iepazīstināt pieteicēju ar šo vēstuli. Nav arī saprotams, kāpēc VID nav vērtējis pieteicēja norādīto, ka viņš ir sniedzis paskaidrojumu Cēsu rajona prokuratūrā par nekustamā īpašuma „*/Nosaukums/*" iegādi. Cēsu rajona prokuratūra nav apstrīdējusi šo pirkuma darījumu un to, ka pieteicējs par īpašuma iegādi norēķinājies no saviem līdzekļiem, kā arī nav konstatējusi, ka šiem līdzekļiem nebūtu legāla izcelsme. Tāpat Audita pārskatā izdarītas atsauces uz VID datu bāžu un citu institūciju sniegto informāciju par pieteicēja darījumu partneriem un uz šīs informācijas pamata apstrīdēti veiktie darījumi, bet iestāde atteicās šos pierādījumus uzrādīt, aizbildinoties, ka tā ir ierobežotas pieejamības informācija. Līdz ar to iestāde ir noteikusi papildu maksājumus budžetā uz tikai pašai iestādei zināmu pierādījumu pamata, nedodot pieteicējam iespēju ar tiem iepazīties un izteikt viedokli par tiem. Aprēķini ir veikti, neņemot vērā nodokļu maksātāja deklarētos datus un tos pamatojošos dokumentus.

[2.4] Pieteicējs pēc VID pieprasījuma iesniedza papildu deklarācijas par 2005., 2006. un 2007.gadu. Pirms audita uzsākšanas 2009.gada 27.janvārī tika iesniegtas precizētās papildu deklarācijas, kurās netika veikti summu apmēru grozījumi, bet gan uzrādīti iztrūkstošie dati. Iesniedzot precizētās papildu deklarācijas, pieteicējs ir norādījis uz iemesliem, kāpēc veikti šie precizējumi, VID tos nav noraidījis un atzinis par pamatotiem, un auditā izmantojis šos precizētos datus.

Pieteicējs VID rīcībā ir nodevis arī deklarētos datus pamatojošos dokumentus, un VID audita laikā ir saņēmis paskaidrojumus no pieteicēja darījumu partneriem, bet visa minētā informācija bez jebkāda tiesiska pamatojuma ir noraidīta. VID nav atbildējis, kāpēc pieteicēja auditā tiek vērtēti citu personu ieņēmumi un izdevumi un kāpēc šim izvērtējumam par pamatu kalpo tikai VID dati un tiek pārkāptas likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 22.panta prasības par pienākumu pieprasīt papildu deklarācijas.

VID nav konstatējis, ka darījumu partneru sniegtā informācija nav patiesa vai nav atbilstoša. Atbildētājs, apstrīdot šos darījumus, ir pārkāpis savu pilnvaru robežas un rīkojies patvaļīgi, kas rada bažas, ka iestāde nepamatoti iejaucas privāttiesību jomā un civiltiesisko darījumu apgrozībā. Līdz ar to ir pārkāptas APL 7., 9. un 14.[1] panta prasības. VID par to, ka, iespējams, pieteicēja darījumu partneri kādā daļā nav deklarējuši savus ienākumus, atbildības nastu par šo iespējamo pārkāpumu nepamatoti uzliek pieteicējam.

[2.5] Administratīvā procesa likums nosaka pierādīšanas pienākumu kā nodokļu maksātājam tā arī iestādei, un iestāde nav tiesīga patvaļīgi, bez pierādījumiem, uz šaubu un vēlmes noteikt papildus maksājumus budžetā pamata noteikt, ka darījumi nav notikuši. Turklāt iestāde bez iebildumiem ir atzinusi šo līdzekļu izlietojumu, nenorādot, kāda ir šo līdzekļu izcelsme.

VID, pieņemot Lēmumu, nav ievērojis Administratīvā procesa likumā noteiktos vispārējos tiesību principus, nodokļu likumos noteikto apliekamā ienākuma noteikšanas un iedzīvotāju ienākuma nodokļa aprēķināšanas kārtību, soda naudas noteikšanas kārtību.

VID rīcībā tika nodoti attaisnojuma dokumenti, auditējamās personas paskaidrojumi, trešo personu paskaidrojumi un citi dokumenti, kas pamato deklarēto datu patiesumu – skaidras naudas uzkrājumu esamību uz 2005.gada sākumu un aizdevuma atmaksas saņemšanu 2007.gadā, kas izlietoti nepieciešamajiem izdevumiem, un, veicot aprēķinus, izmantojot deklarētos datus, slēpts apliekams ienākums par 2005. un 2007.gadu nav konstatējams.

[3] VID rakstveida paskaidrojumā pieteicēja pieteikumu neatzīst pilnībā un uzskata par nepamatotu un noraidāmu tālāk minēto apsvērumu dēļ.

[3.1] Tā kā pieteicēja izdevumi 2005. un 2007.gadā pārsniedza ienākumus šajā periodā, tad iestādei atbilstoši likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 22.panta otrajai, trešajai un 3.[1] daļai bija pamats pieprasīt pieteicējam iesniegt 2005., 2006. un 2007.gada ienākumu un papildu deklarācijas, kā arī, izmantojot tās rīcībā esošo informāciju, noteikt nodokļu maksājumus uz aprēķina pamata, piemērojot Ministru kabineta 2006.gada 19.septembra noteikumu Nr.780 „Noteikumi par papildu deklarācijas par ienākumiem, ieņēmumiem, naudas un citiem uzkrājumiem, īpašumiem un to vērtības maiņu veidlapu un kārtību, kādā Valsts ieņēmumu dienests uz aprēķinu pamata nosaka iedzīvotāju ienākuma nodokļa maksātāja apliekamo

ienākumu" (turpmāk arī – noteikumi Nr.780) 16.5.apakšpunktā noteikto naudas plūsmas metodi.

Iestāde saskaņā ar likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 21.pantu bija tiesīga arī analizēt un izvērtēt informāciju par pieteicēja un viņa norādīto darījumu partneru darījumiem un to rezultātā gūtajiem ienākumiem arī pirms auditējamajā periodā.

[3.2] Attiecībā uz nepieciešamību pārbaudīt aizdevēju spēju izsniegt aizdevumus Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments (turpmāk arī – Senāts) 2008.gada 11.jūlija spriedumā lietā Nr.SKA-341/2008 norādījis, ka šādās lietās ir jānoskaidro, vai attiecīgās personas rīcībā konkrētajā datumā varēja atrasties norādītie naudas līdzekļi. Tādējādi iestāde bija tiesīga vērtēt pieteicēja norādīto aizdevumu izsniedzēju spēju izsniegt viņam aizdevumus konkrētajā apmērā.

[3.3] Attiecībā uz pieteicēja saņemto aizdevumu no *J.K.* 2004.gadā Ls 22 000 apmērā, VID norādīja, ka *J.K.* minētajā periodā nebija pietiekamu ienākumu aizdevuma izsniegšanai pieteicējam, tādējādi iestāde pamatoti tos neatzina kā pieteicēja skaidras naudas uzkrājumus uz 2005.gada 1.janvāri, turklāt arī pieteicējs papildu deklarācijā norādījis, ka viņam uz 2005.gada 1.janvāri nebija skaidras naudas uzkrājumu.

[3.4] Saistībā ar aizdevumu saņemšanu no *A.G.* un *Ģ.A.* VID norādīja, ka, tā kā iestāde neguva pierādījumus, ka *A.G.* rīcībā 1996.gadā varēja būt Ls 20 000 un *Ģ.A.* rīcībā Ls 14 000, ko aizdot pieteicējam, un VID rīcībā nav ticamas informācijas par pieteicēja uzkrājumiem 1996.gadā, kā arī aizdevuma atmaksu minētajām personām 2001.gadā Ls 37 000, tad iestāde pamatoti apšaubīja pieteicēja aizdevuma izsniegšanu *R.C.* 1996.gadā un tā saņemšanu 2007.gadā.

[3.5] Attiecībā uz pieteicēja norādīto par tiesībām iepazīties ar lietā esošo tiesībaizsardzības iestādes sniegto informāciju VID norāda, ka, tā kā Valsts policijas Cēsu rajona policijas pārvaldes 2008.gada 26.jūnija vēstule VID Reģionālās iestādes Cēsu nodaļai ir ierobežotas pieejamības informācija Informācijas atklātības likuma 5.panta otrās daļas 6.punkta, APL 54.panta otrās daļas un 61.panta un likuma „Par nodokļiem un nodevām" 16.panta 4.punkta izpratnē, tad iestādei nebija pamata iepazīstināt pieteicēju ar minētās vēstules saturu.

[3.6] VID amatpersonas, pieteicēja un viņa pilnvarotās personas sarunas laikā 2009.gada 26.martā pieteicējs tika iepazīstināts ar pārbaudes laikā konstatētajiem apstākļiem un viņam tika lūgts izteikt savu viedokli, kas arī no pieteicēja puses tika izdarīts. Tāpat iestāde nodrošināja pieteicējam arī tiesības iepazīties ar audita pārskatu un izteikt savu viedokli audita nobeiguma sarunā 2009.gada 6., 8. un 14.aprīlī. Līdz ar to iestāde saskaņā ar APL 62.pantu ir uzklausījusi pieteicēju un noskaidrojusi pieteicēja viedokli un argumentus. VID nesaskata tiesiskuma, patvaļas aizlieguma, procesuālā taisnīguma, kā arī pamatojuma principu pārkāpumus iestādes rīcībā.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 31.marta spriedumu noraidīts pieteicēja pieteikums par Lēmuma atcelšanu.

Spriedums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[4.1] Ar Lēmumu pieteicējam samazināts skaidras naudas uzkrājums uz 2005.gada 1.janvāri par Ls 22 000, kā arī noteikts pienākums veikt maksājumus valsts budžetā par papildus IIN nodokli Ls 12 646,68, IIN soda naudu Ls 6323,35 un IIN nokavējuma naudu Ls 3510,30.

No izskatāmās lietas materiāliem tiesa konstatēja, ka lietā ir strīds par to, vai VID pamatoti secinājis, ka pieteicējs 2004.gadā nevarēja saņemt aizņēmumu Ls 22 000 apmērā no *J.K.*, līdz ar to, vai pamatoti nav atzinis to kā skaidras naudas uzkrājumu uz 2005.gada 1.janvāri. Lietā pastāv strīds arī par to, vai VID pamatoti nav atzinis pieteicēja aizdevuma izsniegšanu *R.C.* 1996.gadā, kā arī tā atmaksu 2007.gadā.

[4.2] Tiesa, citējot likuma „Par nodokļiem un nodevām" 1.panta 5.punktu, 23.panta sesto daļu, likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 21.pantu un 22.panta otro daļu, secināja, ka VID ir tiesības pārbaudīt maksātāja deklarācijā uzrādīto datu ticamību, kā arī uz aprēķinu pamata noteikt ar nodokli apliekamo ienākumu un maksājamo iedzīvotāju ienākuma nodokli.

[4.3] Atsaucoties uz likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 22.panta pirmo, ceturto un piekto daļu tiesa konstatēja, ka VID ir izmantojis savu kompetenci un 2008.gada 28.aprīlī ar vēstuli Nr.13.1.-16/4684 pieteicējam pieprasījis 30 dienu laikā no vēstules saņemšanas iesniegt Gada ienākumu deklarāciju (turpmāk – Gada deklarācija) par 2005., 2006. un 2007.gadu un Papildu deklarāciju par ienākumiem, ieņēmumiem, naudas un citiem uzkrājumiem, īpašumiem un to vērtības maiņu" (turpmāk – Papildu deklarācija) par 2005., 2006. un 2007.gadu, kurās viņam bija tiesības paust savu viedokli un pamatot naudas līdzekļu rašanos. Pieprasītās deklarācijas pieteicējs VID Reģionālajā iestādē iesniedzis 2008.gada 29.jūlijā, savukārt 2009.gada 27.janvārī viņš iesniedzis precizētas Papildu deklarācijas par 2005. un 2007.gadu un Gada deklarācijas par 2005. un 2007.gadu, kā arī 1996.gada 19.jūnijā starp pieteicēju un *R.C.* noslēgtā aizdevuma līguma kopiju. Šajā aizdevuma līgumā norādīts, ka *R.C.* pieteicējam aizdod Ls 37 000. Savukārt 2009.gada 30.janvārī audita sākuma sarunas laikā pieteicējs iesniedzis 2004.gada 26.novembrī starp viņu un *J.K.* noslēgtā aizdevuma līguma kopiju par saņemto aizņēmumu Ls 22 000 apmērā. Tomēr, ne pieteicēja iesniegtās deklarācijas, ne arī minēto aizdevuma līgumu kopijas, nav atzīti par pietiekamiem iestādes viedokļa maiņai par pieteicēja skaidras naudas uzkrājumiem Ls 22 000 apmērā uz 2005.gada 1.janvāri, kā arī par pieteicēja aizdevuma izsniegšanu *R.C.* 1996.gadā un tā atgriešanu 2007.gadā.

[4.4] Izvērtējot, vai VID pamatoti secinājis, ka pieteicējs 2004.gadā nevarēja saņemt aizņēmumu Ls 22 000 apmērā no *J.K.*, tiesa atzina, ka *J.K.* rīcībā uz 2004.gadu nevarēja būt tādi naudas līdzekļi, no kuriem Ls 22 000 viņš varētu aizdot pieteicējam. Pie šādas atziņas tiesa nonāca šādu apsvērumu dēļ.

[4.4.1] Pieteicējs 2008.gada 29.jūlijā, iesniedzot Papildu deklarāciju par 2005.gadu, nav norādījis skaidras naudas uzkrājumus uz 2005.gada 1.janvāri – Ls 22 000, tātad nav deklarējis no *J.K.* saņemto aizņēmumu. Pieteicējs atbilstoši Noteikumu Nr.780 7.punkta nosacījumiem ar parakstu ir apliecinājis Papildu deklarācijas aizpildīšanas pareizību un pilnību.

Pieteicējs no *J.K.* 2004.gadā saņemto aizņēmumu deklarējis tikai 2009.gada 27.janvārī iesniegtajā precizētajā Papildu deklarācijā par 2005.gadu, kurā šis aizņēmums arī tiek norādīts kā pieteicēja skaidrās naudas uzkrājumu avots uz 2005.gada 1.janvāri.

Tādējādi pieteicējs sākotnēji nav uzrādījis skaidras naudas Ls 22 000 uzkrājumu esamību, bet par to informējis VID tikai pēc lēmuma par audita veikšanu saņemšanas 2009.gada 27.janvārī, tas ir, 5 mēnešus un 29 dienas pēc iesniegtās Papildu deklarācijas par 2005.gadu. Līdz ar to tiesa augstāku ticamību piešķīra Papildu deklarācijā par 2005.gadu norādītajam, ka pieteicējam nav skaidras naudas uzkrājumi uz 2005.gada 1.janvārī, kā arī tam, ka pieteicējs nav saņēmis aizņēmumu Ls 22 000 no *J.K.*, nevis jau vēlāk precizētajā Papildus deklarācijā par 2005.gadu norādītajam.

[4.4.2] VID Reģionālā iestāde 2009.gada 5.februārī *J.K.* nosūtījusi pieprasījumu sniegt informāciju par pieteicējam izsniegtajiem naudas līdzekļiem un to izcelsmi, savukārt 2009.gada 2.martā VID saņemts *J.K.* paskaidrojums. Paskaidrojumā *J.K.* norādījis, ka 2004.gada 26.novembrī pieteicējam izsniedzis skaidrā naudā aizdevumu Ls 22 000 apmērā, par ko noformēts aizdevuma līgums. *J.K.* arī paskaidroja, ka attiecīgajā periodā viņa rīcībā bija pietiekami naudas līdzekļi, lai varētu izsniegt šādu aizdevumu, tomēr, ievērojot vispārējās tiesības uz konfidencialitāti un personas datu neaizskaramību, viņš nevēlas VID norādīt konkrēto naudas līdzekļu izcelsmi. Papildus *J.K.* norādījis uz aizņemtajiem līdzekļiem bankā, kā arī uz to, ka pārbaudāmajā periodā viņš nav nodarbojies ar saimniecisko darbību, tātad nav veicis savu ieņēmumu un izdevumu precīzu uzskaiti, kā arī nav saglabājis ieņēmumus un izdevumus apliecinošos dokumentus. Savam paskaidrojumam *J.K.* pievienojis 2004.gada 26.novembra naudas aizdevuma līgumu, kas noslēgts starp viņu un pieteicēju par bezprocentu Ls 22 000 aizdevumu, ko viņš aizdeva pieteicējam, kā arī 2008.gada 10.decembra aktu par to, ka pieteicējs *J.K.* atmaksāja 2004.gada 26.novembrī izsniegto aizdevumu Ls 22 000.

Administratīvo tiesu praksē ir nostiprinājusies atziņa, ka nodokļu lietās, lai nodibinātu faktu, vai pušu starpā ir noslēgts aizdevuma līgums, nepieciešams noskaidrot arī citus faktiskos apstākļus, piemēram, vai aizdevēja rīcībā bija norādītie naudas līdzekļi *(sal. Senāta 2008.gada 11.jūlija sprieduma lietā SKA-341/2008 8.punkts)*. Tādējādi VID pamatoti pārbaudījis, vai *J.K.* 2004.gadā bijuši brīvi naudas līdzekļi, lai izsniegtu pieteicējam aizdevumu Ls 22 000 apmērā.

[4.4.3] Lai noskaidrotu, vai *J.K.* ir bijuši brīvi skaidrās naudas līdzekļi, ko izsniegt pieteicējam, VID analizējis un vērtējis *J.K.* ienākumus un izdevumus laika posmā no 1996.gada līdz 2004.gadam. Minētās izvērtēšanas

rezultātā VID secinājis, ka *J.K.* nevarēja būt lieli naudas līdzekļi, kurus varētu aizdot pieteicējam.

Izvērtējot audita laikā iegūto informāciju, īpaši ņemot vērā *J.K.* paskaidrojumā ietverto norādi uz bankas aizdevumu kā naudas līdzekļu avotu, kā arī to, ka saskaņā ar VAS „Latvijas Hipotēku un zemes banka" 2003.gada 22.maija aizdevuma līgumu Nr.80773/01 *J.K.* bija jāveic un viņš arī pilnībā veica aizdevuma pamatsummas un aizdevuma procentu maksājumus, tiesa secināja, ka *J.K.* nevarēja būt tik lieli naudas līdzekļi, lai viņš varētu izsniegt bezprocenta aizdevumu Ls 22 000 apmērā pieteicējam. Tiesa atzina, ka situācija, kad *J.K.* naudas līdzekļus aizņēmies no bankas, par tiem maksājis arī aizņēmuma procentus, bet tai pašā laikā pieteicējam izsniedzis bezprocentu aizdevumu uz vairāk nekā četriem gadiem, būtu pretēja loģikas likumiem. Turklāt pretēja loģikas likumiem šāda rīcība būtu ne tikai saistībā ar aizņēmuma procentu maksājumiem, bet arī saistībā ar naudas vērtības samazināšanos, jo laika posmā no 2004.gada līdz 2008.gada beigām naudas vērtība attiecībā pret precēm un pakalpojumiem ir samazinājusies pat vairākkārtīgi.

[4.5] Izvērtējot, vai VID pamatoti nav atzinis pieteicēja aizdevuma izsniegšanu *R.C.* Ls 37 000 apmērā 1996.gadā, kā arī tā atmaksu 2007.gadā, tiesa atzina, ka pieteicēja rīcībā 1996.gadā nevarēja būt tādi naudas līdzekļi, no kuriem Ls 37 000 viņš varētu aizdot *R.C.*, līdz ar to *R.C.* pieteicējam 2007.gadā nevarēja šos naudas līdzekļus atgriezt. Pie šādas atziņas tiesa nonāca sekojošu apsvērumu dēļ.

[4.5.1] Pieteicējs gan Papildu deklarācijā par 2005.gadu, gan arī precizētajā Papildu deklarācijā par 2005.gadu norādījis uz taksācijas gada sākumā neatmaksāto aizdevumu Ls 37 000 apmērā, kuru pieteicējs izsniedzis *R.C.*

Papildu deklarācijai par 2005.gadu pieteicējs pievienojis 1996.gada 19.jūnija aizdevuma līguma kopiju, kurā savukārt norādīts, ka minētajā datumā *R.C.* aizdod pieteicējam Ls 37 000. Tādējādi konstatējamas būtiskas pretrunas, jo saskaņā ar minēto līgumu aizdevējs ir tieši *R.C.*, nevis pieteicējs.

[4.5.2] 2009.gada 30.janvārī audita sākuma sarunas laikā pieteicējs paskaidrojis, ka 1996.gada 19.jūnijā noslēgtā aizdevuma līguma tekstā ir ieviesusies kļūda, un nevis *R.C.* pieteicējam ir aizdevis Ls 37 000, bet otrādi – pieteicējs aizdevis šo naudas summu *R.C.* Kā apliecinājumu minētajam pieteicējs 2009.gada 30.janvārī VID iesniedzis 2008.gada 23.janvārī starp pieteicēju un *R.C.* noslēgtās vienošanās kopiju. Vienlaikus ar 2008.gada 23.janvārī noslēgtās vienošanās kopiju pieteicējs VID iesniedzis zvērinātas notāres 2009.gada 22.janvāra apliecinājumu par to, ka pieteicējs un *R.C.* parakstus uz minētās vienošanās ir atzinuši par saviem.

Tiesa kritiski vērtēja pieteicēja iesniegto 2008.gada 23.janvārī noslēgto vienošanos, jo gluži saprotami būtu, ka, gadījumā, ja šāda vienošanās bija noslēgta jau 2008.gada 23.janvārī, pieteicējs šo vienošanos būtu pievienojis Papildu deklarācijai par 2005.gadu un iesniedzis kopā ar 1996.gada 19.jūnija aizdevuma līguma kopiju. Pieteicējs to nav izdarījis. Arī pats 1996.gada

19.jūnija aizdevuma līgums neatbilst ekonomiskajam pamatojumam. Pirmkārt, aizdevums ir izsniegts uz salīdzinoši ilgu laiku – ilgāk par 10 gadiem. Otrkārt, tā atdošanai ir paredzēts konkrēts datums – 2007.gada 6.marts. Treškārt, 1996.gadā, aizdodot tik ievērojamu naudas summu Ls 37 000 kā bezprocentu kredītu, bet 2007.gadā saņemot to atpakaļ, ņemot vērā naudas vērtības daudzkārtēju samazināšanos, pieteicējs pēc būtības būtu cietis finanšu zaudējumus, kas ir pretrunā ar aizdevumu ekonomisko būtību.

[4.5.3] 2009.gada 3.martā VID Reģionālajā iestādē saņemts *R.C.* 2009.gada 26.februāra paskaidrojums, kurā viņš norādīja, ka 1996.gada 19.jūnijā uz aizdevuma līguma pamata no pieteicēja aizņēmies naudu Ls 37 000. *R.C.* arī norādīja, ka pieteicējs šo naudu bija sakrājis, lai uzsāktu savu biznesu, bet vēlāk no šīs domas atteicies. *R.C.* arī norādīja, ka aizdevuma līgumā bija paredzēts, ka naudu viņš atgriezīs 2007.gada 6.martā, kā arī to, ka naudu viņš pieteicējam atgriezis norādītajā datumā, pilnā apmērā, skaidrā naudā.

Savukārt pieteicējs 2009.gada 11.marta paskaidrojumā norādījis, ka 2007.gadā tika saņemta aizdevuma atmaksa no *R.C.*, kurš aizdevumu atmaksāja pa daļām, trīs mēnešu laikā, tai skaitā 2007.gada 6.janvārī Ls 2000, 2007.gada 6.februārī Ls 2000 un 2007.gada 6.martā Ls 33 000.

Tādējādi minētajos paskaidrojumos konstatējamas pretrunas par Ls 37 000 parāda atdošanu, jo *R.C.* norāda, ka parādu atdevis pilnā apmērā 2007.gada 6.martā, bet pieteicējs norāda, ka aizdevums atgriezts trijās reizēs – 2007.gada 6.janvārī, 6.februārī un 6.martā.

[4.5.4] Pieteicējs savā 2009.gada 25.februāra paskaidrojumā norādījis, ka 1996.gada 10.janvārī viņš aizņēmies naudu Ls 20 000 no *A.G.*, bet 1996.gada 3.martā Ls 14 000 no *Ģ.A.* Naudu pieteicējs aizņēmies, lai uzsāktu privāto biznesu, bet tas nav izdevies, tādēļ naudu aizdevis savam draugam *R.C.* Kā apstiprinājumu paskaidrojumā minētajam pieteicējs VID iesniedzis 1996.gada 10.janvārī parakstītās parādzīmes kopiju par to, ka pieteicējs no *A.G.* līdz 2001.gada 10.janvārim aizņemas Ls 20 000, kā arī 1996.gada 3.martā noslēgtā aizdevuma līguma kopija par to, ka *Ģ.A.* aizdod pieteicējam līdz 2001.gada 3.martam naudu Ls 14 000 apmērā.

No minētajiem dokumentiem secināma pretrunīga situācija, proti, pieteicējs, lai uzsāktu uzņēmējdarbību aizņemas Ls 34 000, bet, kad viņa iecere neizdodas, naudu nevis aizdevējiem atgriež, bet aizdod to tālāk *R.C.* Turklāt sanāk, ka Ls 34 000 viņam ir jāatdod 2001.gadā, bet Ls 37 000 no *R.C.* viņš saņems tikai 2007.gadā. Tiesas ieskatā, tas ir pretrunā ar loģikas likumiem, tādēļ minētā informācija vērtējama kritiski.

[4.5.5] Tiesa norādīja, lai nodibinātu faktu, vai pušu starpā ir noslēgts aizdevuma līgums, nepieciešams noskaidrot arī citus faktiskos apstākļus, piemēram, vai aizdevēja rīcībā bija norādītie naudas līdzekļi *(sal. Senāta 2008.gada 11.jūlija sprieduma lietā SKA-341/2008 8.punkts)*. Tādējādi atbildētājs pamatoti pārbaudījis, vai *A.G.* un *Ģ.A.* 1996.gadā bijuši brīvi naudas līdzekļi, lai izsniegtu pieteicējam aizdevumus attiecīgi Ls 20 000 un Ls 14 000 apmērā.

Izvērtējot VID veiktās *A.G.* un *Ģ.A.* finanšu pārbaudes laikā iegūto informāciju, tiesa secināja, ka atbildētājs pamatoti atzinis, ka 1996.gadā ne vienam, ne arī otram nebija tādi naudas līdzekļi, lai varētu pieteicējam izsniegt aizdevumus, attiecīgi Ls 20 000 un Ls 14 000 apmērā.

[4.5.6] Tiesa arī secināja, ka, ņemot vērā audita laikā iegūto informāciju par pieteicēja saimniecisko darbību, VID pamatoti secinājis, ka laika posmā no 1996.gada līdz 2001.gadam viņam nebija pieejami tik apjomīgi naudas līdzekļi, lai varētu atmaksāt aizdevumus *A.G.* un *Ģ.A.* Ls 34 000 kopsummā.

[4.6] APL 154.panta pirmā daļa noteic, ka tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem.

Likuma „Par nodokļiem un nodevām" 38.pants noteic, ka gadījumā, ja nodokļu maksātājs nepiekrīt nodokļu administrācijas aprēķinātajam nodokļu maksājumu lielumam, pierādījumus par nodokļu maksājumu lielumu nodrošina nodokļu maksātājs. Arī Senāts 2007.gada 4.aprīļa spriedumā lietā Nr.SKA-93 norādījis, ka gadījumā, ja VID pamatoti apšauba, vai darījums ir faktiski noticis, tad atbilstoši likuma „Par nodokļiem un nodevām" 38.pantam nodokļu maksātājam ir jāiesniedz papildu pierādījumi. (..) Šādos gadījumos attiecībā uz faktiem, kas veicina labvēlīga lēmuma pieņemšanu, ir dabiski un atbilstoši pierādījumu nastu uzlikt privātpersonai, nevis pārvaldei *(sal.: Nehl P.H. Principles of Administrative Procedure in EC Law. Oxford: Hart Publishing, 1999, 114. un 115.lpp.)*.

Ņemot vērā spriedumā konstatēto, ka *J.K.* rīcībā 2004.gadā nebija tādu naudas līdzekļu, lai viņš pieteicējam varētu aizdot Ls 22 000, kā arī to, ka pieteicējs nav iesniedzis ne VID, ne arī tiesā pierādījumus, kas apliecinātu precizētajā Papildu deklarācijā par 2005.gadu uzrādīto skaidras naudas uzkrājumu Ls 22 000 apmērā esamību uz 2005.gada 1.janvāri, tiesa secināja, ka atbildētājs pamatoti nav atzinis pieteicēja norādīto naudas summu Ls 22 000 kā skaidras naudas uzkrājumu uz 2005.gada 1.janvāri. Savukārt, ņemot vērā spriedumā konstatēto, ka pieteicēja rīcībā 1996.gadā nevarēja būt tādi naudas līdzekļi, no kuriem Ls 37 000 viņš varētu aizdot *R.C.*, līdz ar to *R.C.* pieteicējam 2007.gadā arī nevarēja šos naudas līdzekļus arī atgriezt, tiesa secināja, ka VID pamatoti nav atzinis pieteicēja aizdevuma izsniegšanu *R.C.* 1996.gadā, kā arī tā atmaksu 2007.gadā.

[4.7] Likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 1.panta pirmās daļas 3.punkts noteic, ka IIN ir nodoklis, ar ko apliek fiziskās personas gūtos ienākumus, un tas sastāv no nodokļa par ienākumiem no saimnieciskās darbības, ja tie nav uzņēmumu ienākuma nodokļa objekts, un nodokļa no citiem ienākuma avotiem. Savukārt Noteikumu Nr.780 16.5.apakšpunktā noteikta viena no VID nodokļu revīzijas (audita) ietvaros, aprēķinot ienākumu, izmantojamajām metodēm – naudas plūsmas metode.

Atzīstot, ka pieteicējam uz 2005.gada 1.janvāri nebija skaidras naudas uzkrājumu Ls 22 000 apmērā, kā arī to, ka *R.C.* 2007.gadā pieteicējam

neatmaksāja aizņēmumu Ls 37 000 apmērā, tiesa secināja, ka atbildētājs pamatoti noteicis pieteicēja nedeklarēto ar IIN apliekamo ienākumu 2005.gadā Ls 18 779,61 un 2007.gadā Ls 32 445,78. Tādējādi tiesa atzina, ka atbildētājs Lēmumā pamatoti, ņemot vērā attiecīgā taksācijas perioda darba algu, attaisnotos izdevumus, neapliekamo minimumu, noteicis galīgo papildus aprēķināto IIN 2005.gadā Ls 4616,87 (25 % no Ls 18 623,65 – 39,04) un 2007.gadā Ls 8029,81(25 % no Ls 32 445,78 – 81,64).

[4.8] Ņemot vērā likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" $31.^3$ panta pirmajā daļā, likuma „Par nodokļiem un nodevām" 29.panta otrajā daļā un 32.panta pirmajā un trešajā daļā minēto tiesisko regulējumu, tiesa atzina, ka VID pieteicējam pamatoti noteicis IIN soda naudu par 2005.gadu – Ls 2308,44 (50 % no Ls 4 616,87), IIN soda naudu par 2007.gadu – Ls 4014,91 (50 % no Ls 8 029,81), IIN nokavējuma naudu par 2005.gadu Ls 2349,99 (Ls 4 616,87 × 1018 dienas × 0,05 %), kā arī IIN nokavējuma naudu par 2007.gadu Ls 1160,31 (Ls 8 029,81 × 289 dienas × 0,05 %).

[4.9] Pieteicējs norāda, ka auditori nepamatoti steidzinājuši audita procesu un tādējādi ievērojami ierobežojuši auditējamās personas tiesības uz likumīgu audita procesu. Ir pamats uzskatīt, ka auditori vēlējās, lai saruna notiktu līdz 2009.gada 15.aprīlim, lai varētu aprēķināt papildus maksājumus budžetā par 2005.gadu. Pieteicējs arī norāda, ka VID lēmumos nav vērtēts pieteicēja norādītais, ka iestāde savas vēstules par aicinājumu uz nobeiguma sarunu nosūtījusi tādos termiņos, kuros nemaz nav iespējams pieprasīto izpildīt, tādējādi ar minēto rīcību tika būtiski ierobežotas pieteicēja tiesības uz taisnīga lēmuma pieņemšanu.

No izskatāmās lietas materiāliem tiesa konstatēja, ka VID amatpersonas 2006.gada 26.martā notikušajā sarunā, kurā piedalījās gan pieteicējs, gan arī viņa pārstāve, pieteicēju iepazīstināja ar pārbaudes laikā konstatētajiem apstākļiem un viņam tika lūgts izteikt savu viedokli, kas arī no pieteicēja puses tika izdarīts. Tiesa arī konstatēja, ka VID Reģionālā iestāde 2009.gada 2.aprīlī ar vēstuli Nr.13.2.-8/3463, kas pieteicējam nosūtīta elektroniski, pieteicēju uzaicinājusi ierasties uz audita nobeiguma sarunu 2009.gada 6.aprīlī plkst.10.30, uz ko pieteicējs ar 2009.gada 3.aprīļa iesniegumu atbildējis, ka no minētā datuma viņam ir darbnespējas lapa A, tādēļ viņš lūdz nobeiguma sarunas atlikt. 2009.gada 6.aprīlī VID Reģionālā iestāde ar vēstuli Nr.13.2-8/3577 atkārtoti uzaicinājusi pieteicēju ierasties uz audita nobeiguma sarunu 2009.gada 8.aprīlī plkst.13.00, uz ko pieteicējs norādot, ka viņa pārstāve 2009.gada 8.aprīlī nevar ierasties uz nobeigumu sarunu, lūdza atlikt nobeiguma sarunu. 2009.gada 9.aprīlī VID Reģionālā iestāde ar vēstuli Nr.13.2-8/3750 trešo reizi pieteicēju uzaicinājusi ierasties uz audita nobeiguma sarunu 2009.gada 14.aprīlī, bet arī šajā datumā ne pieteicējs, ne viņa pārstāve uz nobeiguma sarunām neieradās. Tādējādi VID bija nodrošinājis pieteicējam arī tiesības iepazīties ar audita pārskatu un izteikt savu viedokli audita nobeiguma sarunā 2009.gada 6., 8. un 14.aprīlī, ko pieteicējs neizmantoja ne personīgi, ne arī ar savas pārstāves starpniecību. Turklāt tiesa norādīja, ka pieteicējam visa nodokļu audita laikā bija tiesības

sniegt gan paskaidrojumus, gan iesniegt dokumentus, ko viņš arī vairākkārtīgi izmantojis, piemēram, 2008.gada 29.jūlijā iesniedzot Papildu deklarācijas, kurām pievienoti dažādi dokumenti, 2009.gada 27.janvārī iesniedzot precizētās Papildu deklarācijas, 2009.gada 11.martā sniedzot paskaidrojumu, 2009.gada 26.martā piedaloties sarunās un ierakstot sarunu protokolā savu viedokli un tml.. Vienlaikus tiesa arī norādīja uz to, ka pieteicējs 2009.gada 26.marta nobeiguma sarunas protokolā ierakstījis, ka pilnībā savu viedokli par sarunas protokolā norādīto informāciju iesniegs VID līdz 2009.gada 1.aprīlim, ko pieteicēja pilnvarotā persona arī izdarījusi, 2009.gada 1.aprīlī nosūtot iesniegumu VID.

Ņemot vērā minēto, tiesa konstatēja, ka VID amatpersonas pamatoti, ievērojot likuma „Par nodokļiem un nodevām" 23.panta pirmajā daļā noteiktās VID tiesības pēc nodokļu revīzijas (audita) noteikt vai precizēt nodokļu un informatīvo deklarāciju sastāvdaļās norādāmās summas, apliekamos ienākumus (zaudējumus), nodokļu (nodevu) aprēķinus atbilstoši nodokļu jomu reglamentējošiem normatīvajiem aktiem, kā arī uzlikt soda naudu triju gadu laikā pēc normatīvajos aktos noteiktā maksāšanas termiņa, t.i., līdz 15.aprīlim, kā arī likuma „Par nodokļiem un nodevām" 18.pantā noteiktos VID pienākumus, tai skaitā kontrolēt nodokļu, nodevu, kā arī citu valsts noteikto maksājumu aprēķināšanas un maksāšanas pareizību (2.punkts), kā arī piemērot sankcijas nodokļu (nodevu) likumu pārkāpējiem, pamatojoties uz likumiem un Ministru kabineta noteikumiem (4.punkts), 2009.gada 15.aprīlī ar audita lēmumu pabeidza pieteicēja nodokļu auditu. Līdz ar to pieteicēja argumentu, ka atbildētājs ir pārkāpis viņa tiesības uz taisnīga lēmuma pieņemšanu, tiesa atzina par nepamatotu un noraidāmu.

[4.10] Pieteicējs norāda, ka audita pārskatā izdarīta atsauce uz Cēsu rajona prokuratūras vēstuli, bet auditori atteikušies to uzrādīt pieteicējam.

No izskatāmās lietas materiāliem tiesa konstatēja, ka Audita pārskata 31.lapā ir norādīts, ka 2007.gada 20.augustā Cēsu rajona prokuratūrā uzsāktā kriminālprocesa Nr.12400002507 materiālos ir norādīts, ka pieteicējs naudu nekustamā īpašuma „*/Nosaukums/*" iegādei ir sakrājis no ieņēmumiem komercdarbībā. Savukārt Lēmumā norādīts, ka izskatāmajā lietā atrodas Cēsu rajona policijas pārvaldes VID adresētā 2008.gada 26.jūnija vēstule Nr.20/17-6036, ar kuru pieteicējs nav iepazīstināts, jo saskaņā ar Informācijas atklātības likuma 5.panta otrās daļas 6.punktu (dienesta vajadzībām) tā ir uzskatāma par ierobežotas pieejamības informāciju.

Tiesas sēdē atbildētāja pārstāve iesniedza minēto Cēsu rajona policijas pārvaldes vēstuli, kura satur norādi par pieteicēja 2007.gada 16.maijā iegādāto nekustamo īpašumu „*/Nosaukums/*", par ko pieteicējs samaksājis Ls 30 000 skaidrā naudā, kā arī lūgumu izvērtēt pieteicēja ienākumu izcelsmi.

Informācijās atklātības likuma $8.^{1}$ panta pirmā daļa noteic, ka par informāciju dienesta vajadzībām uzskatāma: 1) Latvijā radīta aizsargājama informācija, kas saistīta ar valsts drošību un nesatur valsts noslēpumu; 2) informācija, kuru Latvijai nodevusi ārvalsts, starptautiska organizācija vai tās institūcija un kura klasificēta kā „*restricted*", kā arī ar šo informāciju

saistītā Latvijā radītā informācija. Savukārt Ministru kabineta 2005.gada 26.aprīļa noteikumu Nr.280 „Kārtība, kādā aizsargājama informācija dienesta vajadzībām" 2.punkts noteic, ka Latvijā radītai informācijai statusu „informācija dienesta vajadzībām" nosaka iestādes vadītājs ar rakstisku rīkojumu vai informācijas autors saskaņā ar iestādes vadītāja apstiprinātu ierobežotās pieejamības informācijas sarakstu, ievērojot Informācijas atklātības likumā noteiktās prasības.

Konkrētajā gadījumā tiesa nekonstatēja, ka Cēsu rajona policijas pārvaldes VID adresētajai 2008.gada 26.jūnija vēstulei Nr.20/17-6036 būtu noteikts statuss – dienesta vajadzībām, tādējādi secināms, ka atbildētājs nepamatoti ierobežojis pieteicēja tiesības iepazīties ar konkrēto dokumentu. Līdz ar to VID ir pieļāvis procesuālu pārkāpumu. Administratīvo tiesu praksē atzīts, ka procesuālu pārkāpumu dēļ administratīvais akts atceļams tikai tad, ja attiecīgais procesuālais pārkāpums ietekmē administratīvo aktu pēc būtības, tas ir, ja iespējama cēloņsakarība starp procesuālās normas pārkāpumu un procesa rezultātu *(sk. Senāta 2007.gada 22.februāra sprieduma lietā Nr.SKA-52/2007 12.punktu un 2004.gada 23.novembra sprieduma lietā Nr.SKA-216/2004 9.punktu)*.

Tiesas ieskatā atbildētāja pieļautais procesuālais pārkāpums nav atzīstams par būtisku, jo nav ietekmējis procesa rezultātu, līdz ar to tas nevar būt par pamatu Lēmuma atcelšanai.

[4.11] Atbilstoši administratīvo tiesu judikatūrai, kas veidojusies, ievērojot arī Eiropas Cilvēktiesību tiesas praksi, tiesai ir pienākums argumentēt spriedumus, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu. Tiesnešiem ir jāuzklausa argumenti, bet viņiem nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa. Tikai tad, ja tiesa nav analizējusi kādu būtisku vai izšķirošu argumentu, ir konstatējams pārkāpums. Tas, cik daudz spriedums ir jāargumentē, atkarīgs no lietas apstākļiem *(sk. Senāta 2006.gada 12.septembra sprieduma lietā Nr.SKA-280/2006 8.punktu)*.

Ievērojot minēto, tiesa atsevišķi izvērtēja tikai tos argumentus, kas tiesas ieskatā ir nozīmīgi no tiesību viedokļa un kas var ietekmēt tiesas spriedumu pēc būtības.

[4.12] Tiesa atzina, ka VID pamatoti aprēķinājis pieteicējam papildus nomaksai budžetā IIN Ls 12 646,68, soda naudu Ls 6323,35 un nokavējuma naudu Ls 3510,30, samazinot pieteicēja skaidras naudas uzkrājumus uz 2005.gada 1.janvāri Ls 22 000 apmērā, kā arī papildus nosakot no budžeta atmaksājamā IIN samazinājumu Ls 120,68 apmērā.

[5] Par Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 31.marta spriedumu pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību, pamatojoties uz turpmāk minētajiem argumentiem.

[5.1] Tiesa bez ievērības atstājusi faktu, ka VID faktiski pārkāpis deklarāciju pārbaudi, bez attaisnojuma un pamatojuma iejaucies personu

civiltiesiskajos darījumos, veicis to apstrīdēšanu, nevērtējot šādas iejaukšanās sekas. Gadījumā, ja pietecēja ieņēmumi un izdevumi vērtēti ne tikai pārbaudot Gada ienākumu deklarācijas un citu personu iesniegtos paziņojumus VID, bet arī pieprasot iesniegt Papildu deklarācijas par pārbaudāmo periodu un salīdzinot tajās norādīto informāciju, tad VID bija pienākums pieprasīt deklarācijas no pieteicēja darījumu partneriem, jo arī šo personu ienākumi un izdevumi sastāv ne tikai no VID Gada ienākumu deklarācijās deklarētajiem datiem.

Tiesa atzinusi par pietiekamu, ka VID, lai izdarītu secinājumus par pieteicēja darījumu partneriem, vadījies tikai no VID rīcībā esošajiem datiem – Gada ienākumu deklarācijām, citu personu iesniegtiem paziņojumiem, kā arī pilnīgi ignorējis un bez jebkāda pamatojuma noraidījis šo personu sniegtos paskaidrojumus un apliecinājumus par darījumu faktisko esamību un citus lietā esošos pierādījumus – aizdevumu un aizdevumu atmaksas izlietojumu noteiktiem mērķiem, aizdevumu atmaksu aizdevējiem.

[5.2] Tiesa kā vienīgo un pamata pierādījumu skaidras naudas uzkrājumu Ls 22 000 apmērā apstrīdēšanai un aizdevuma atmaksas Ls 37 000 apmērā saņemšanai atzinusi faktu, ka pieteicējs sākotnēji iesniegtajā deklarācijā šos datus nav atbilstoši deklarējis. Šāda rīcība ir pretrunā ar normatīvajos aktos ietverto kārtību Pieteicējs ir izskaidrojis labojumu iemeslus, proti, pieteicējs, bez kvalificēta speciālista palīdzības sākotnēji sastādot Papildu deklarācijas, nav deklarējis daļu veikto darījumu, tomēr šīs nepilnības ir novērstas likumā noteiktajā terminā. Tiesa ar savu rīcību ir nepamatoti ierobežojusi personas tiesības uz deklarāciju precizēšanu un radījusi situāciju, ka persona nav tiesīga kļūdīties deklarāciju aizpildīšanā un ja šādas kļūdas tiek pieļautas, tad personai tas rada nodokļu sekas.

[5.3] Tiesa norādījusi, ka VID ir analizējis un vērtējis *J.K.* ienākumus un izdevumus, bet faktiski šāds vērtējums nav veiks. Tiesa nepamatoti atzinusi par pietiekamu un pamatotu VID veikto vispārīgo *J.K.* ieņēmumu un izdevumu pārbaudi, nepieprasot personai Papildu deklarācijas par šo periodu, lai gan normatīvie akti nosaka skaidru un nepārprotamu šādas pārbaudes kārtību un tā šajā situācijā nav ievērota.

Tāpat bez jebkāda pamatojuma tiesa atzinusi par pamatotu VID rīcību apstrīdot iestādei sniegto *J.K.* paskaidrojumu. Faktiski ne VID, ne tiesa nav konstatējusi nekādus pierādījumus, kas varētu būt iemesls apšaubīt šo darījumu starp *J.K.* un pieteicēju, kā arī pilnībā ignorējuši faktu, ka pieteicējs ir veicis aizdevuma atmaksu *J.K.*

[5.4] Tiesa sava vērtējuma pamatojumam sniegusi viedokli par aizdevuma attiecību nodibināšanas pamatu, pilnībā neievērojot to, ka personām saskaņā ar Civillikumu ir tiesības nodibināt saistības un savstarpēji vienoties par darījuma būtiskajām sastāvdaļām un blakusnoteikumiem un neviens normatīvais akts nenosaka VID vai tiesas tiesības ierobežot šādus darījumus. Secinājumi izdarīti bez pierādījumiem un pieteicēja iesniegtie pierādījumi noraidīti bez pamatojuma.

[5.5] Izvērtējot pieteicēja un *R.C.* 2007.gada darījumu, proti, aizdevuma Ls 37 000 apmērā atmaksu, gan VID, gan tiesa vērtējusi 1996.gada un 2001.gada notikumus, bet nav ņēmusi vērā un nav pārbaudījusi 2007.gada notikumus, nepieprasot likumā paredzētās deklarācijas.

[5.6] Tiesa savā spriedumā nav vērtējusi daļu pieteicēja pieteikumā un mutiski tiesas sēdē izteikto argumentu.

[5.7] Tiesa pretēji Senāta praksei atzinusi, ka VID bija tiesīgs neveikt nobeiguma sarunu ar pieteicēju un pieņemt lēmumu par audita rezultātiem, taktiski neuzklausot nodokļu maksātāja viedokli.

Tiesa nepamatoti vadījusies tikai no saviem subjektīviem apsvērumiem, nav ņēmusi vērā visu lietā esošo informāciju, apzināti izvairījusies no papildus informācijas, paskaidrojumu un pierādījumu vērtēšanas un pieprasīšanas. Šāda rīcība ir pretlikumīga un pretēja administratīvā procesa likumā noteiktajiem vispārējiem tiesību principiem.

[6] Par pieteicēja apelācijas sūdzību VID iesniedza paskaidrojumu, norādot, ka apelācijas sūdzībā nav izteikts neviens arguments, kas varētu būt pamats pieteikuma apmierināšanai.

[6.1] Piekrītot, ka pieteicēja rīcībā 1996.gadā nevarēja būt tādi naudas līdzekļi, no kuriem Ls 37 000 viņš varētu aizdot *R.C.*, līdz ar to *R.C.* pieteicējam 2007.gadā arī nevarēja šos naudas līdzekļus arī atdot, lietā nav nozīmes apelācijas sūdzībā minētajam par pieteicēja un *R.C.* darījumu attiecībām 2007.gadā.

[6.2] VID, piekrītot sprieduma norādītajam, ka pieteicējs 2004.gadā nevarēja saņemt aizņēmumu Ls 22 000 no *J.K.*, neiebilst pret pieteicēja iespējamo darījumu partneru uzklausīšanu tiesas sēdē.

[6.3] Pieteicējs, pretēji likuma „Par nodokļiem un nodevām" 38.pantā paredzētajam nodokļu maksātāja pierādīšanas pienākumam, nav iesniedzis ticamus pierādījumus apelācijas sūdzībā minētajam par papildus deklarācijās (un to labojumos un precizējumos) un nobeiguma sarunā pieteicēja norādītās informācijas atbilstību īstenībai un darījumu faktisko norisi.

[7] Tiesas sēdē pieteicēja pārstāve uzturēja pieteikumā ietverto prasījumu, pamatojoties uz pieteikumā un apelācijas sūdzībā norādītajiem argumentiem.

Atbildētāja pārstāvis tiesas sēdē pieteikumu neatzina, pamatojoties uz Lēmumā un rakstveida paskaidrojumā norādītajiem apsvērumiem.

Tiesas sēdē tika nopratināts liecinieks *J.K.*

Motīvu daļa

[8] Uzklausījusi lietas dalībnieku paskaidrojumus un pārbaudījusi lietas materiālus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pieteicēja apelācijas sūdzība nav pamatota un pieteikums ir noraidāms.

[9] Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturtā daļa noteic, ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šajā gadījumā šā likuma 251.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pietiekams, līdz ar to Administratīvā apgabaltiesa pievienojas pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai (sk. šī sprieduma 4.punktu) un atkārtoti to nenorāda.

[10] Apgabaltiesa konstatē, ka pieteicēja apelācijas sūdzībā izteiktie galvenie argumenti par Lēmumu ir līdzīgi pieteikumā norādītajiem argumentiem, kurus pirmās instances tiesa ir izvērtējusi, tādēļ apgabaltiesa atkārtoti tos nevērtē. Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa ir noskaidrojusi visus būtiskos lietas apstākļus un pareizi pretargumentējusi pieteicēja iebildumus.

Atbilstoši APL 154.panta pirmajā daļā noteiktajam tiesai ir atļauts novērtēt lietā esošos pierādījumus, t.i., ziņas par faktiem, pēc savas iekšējās pārliecības. Izskatāmajā gadījumā pirmās instances tiesa lietā konstatētās ziņas par faktiem ir izvērtējusi vispusīgi, vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem un spriedumā pamatojusi, kādēļ tā vienam pierādījumam devusi priekšroku salīdzinājumā ar citu pierādījumu un atzinusi vienu faktu par pierādītu, bet citu – par nepierādītu. Apgabaltiesa atzīst šo vērtējumu par pareizu, un, kā norādīts iepriekš, šo izvērtējumu neatkārto.

Apgabaltiesa, tiesas sēdē nopratinot liecinieku *J.K.*, nav saņēmusi tāda satura ziņas par faktiem, kuras pirmās instances tiesa sprieduma nebūtu izvērtējusi (sk. šā sprieduma 4.4.punktu). Tā kā apgabaltiesa pievienojas pirmās instances tiesas secinājumiem, atzīstot tos par pareiziem un pilnībā pietiekošiem, tiesas sēdē nopratinātā liecinieka liecības nevar būt par pamatu atzīt pieteicēja saņemto aizdevumu no *J.K.* Ls 22 000 apmērā.

[11] Izvērtējot pieteicēja apelācijas sūdzībā izteikto iebildumu pamatotību, apgabaltiesa norāda turpmāko.

[11.1] Pieteicējs apelācijas sūdzībā iebilst pret to, ka VID ir veicis vispārīgu *J.K.* ieņēmumu un izdevumu pārbaudi, nepieprasot personai Papildu deklarācijas par šo periodu, lai gan normatīvie akti šādu pienākumu nosaka.

Apgabaltiesa konstatē, ka audita pārskatā ir ietverta *J.K.* (*lietas II sējuma 50. – 51.lapa*) brīvo skaidrās naudas līdzekļu analīze, uzskaitot visas VID darbības nepieciešamās informācijas saņemšanai.

VID tiesības saņemt šāda veida informāciju, precizējot nodokļu maksātāja ienākumu lielumu, ir noteiktas likuma "Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 22.panta piektajā daļā, kas audita uzsākšanas laikā noteica, ka VID, precizējot maksātāja ienākumu lielumu, ir tiesīgs pieprasīt un bez maksas

saņemt no visiem komersantiem (arī kredītiestādēm), nerezidentu pastāvīgajām pārstāvniecībām, iestādēm, organizācijām, biedrībām, nodibinājumiem un citām personām visu apliekamā ienākuma lieluma precizēšanai nepieciešamo informāciju par maksātāja darījumiem, ienākumiem, izmaksātajām summām, nodotajām vērtībām, īpašumiem un citām lietām. Iegūtā informācija ir konfidenciāla un izmantojama apliekamā ienākuma lieluma un maksājamā nodokļa apmēra precizēšanai, to ir aizliegts nodot citām personām, izņemot izmeklēšanas institūcijas un tiesas, kas iesniegušas pieprasījumus likumos noteiktajos gadījumos.

Apgabaltiesa konstatē, ka VID ir pārbaudījis *J.K.* ienākumu apmēru laika periodā no 1996.gada līdz 20004.gadam, kad, pēc pieteicēja apgalvotā, viņš bija saņēmis bezprocenta aizdevumu Ls 22 000 apmērā no *J.K.*

Apgabaltiesa konstatē, ka, pārbaudot *J.K.* ienākumus, VID mērķis nebija saistīts ar apliekamā ienākuma noteikšanu ar *J.K.* VID darbības apliekamā ienākuma noteikšanai audita laikā tika veiktas tikai attiecībā uz pieteicēju.

Likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 22.panta trešajā daļā ir noteiktas VID darbības, kādas ir jāizpilda gadījumos, ja maksātāja deklarētie ienākumi vai VID rīcībā esošajos pārskatos (paziņojumos) uzrādītie maksātāja ienākumi neatbilst viņa izdevumiem taksācijas gadā, proti, šādos gadījumos VID pieprasa iesniegt papildu deklarāciju par ienākumiem, ieņēmumiem, naudas un citiem uzkrājumiem, īpašumiem un to vērtības maiņu, kā arī taksācijas gada ienākumu deklarāciju, ja tā nav iesniegta šajā likumā noteiktajā kārtībā**.**

No minētā izriet, ka attiecībā uz personu, kurai netiek noteikts apliekamais ienākums, bet vienīgi tiek precizēts ienākumu lielums konkrētajā laika posmā, deklarāciju iesniegšanas pieprasījums nav obligāts.

Līdz ar to apgabaltiesa atzīst, ka nav pamatots pieteicēja viedoklis, ka viņš tika nostādīts nevienlīdzīgā situācijā ar citām personām, jo situācijas vienlīdzīgums izvērtējams salīdzinājumā ar tām personām, kurām tiek veikts audits, nevis ar tām personām, kurām audits netiek veikts.

[11.2] Nav pamatots pieteicēja apelācijas sūdzībā norādītais, ka pirmās instances tiesa sava vērtējuma pamatojumam sniegusi viedokli par aizdevuma attiecību nodibināšanas pamatu, neievērojot to, ka personām saskaņā ar Civillikumu ir tiesības nodibināt saistības un savstarpēji vienoties par darījuma būtiskajām sastāvdaļām un blakusnoteikumiem, neviens normatīvais akts nenosaka VID vai tiesas tiesības ierobežot šādus darījumus.

Apgabaltiesa norāda, ka tiesas pārbaudes priekšmets izskatāmajā lietā ir saistīts vienīgi ar Lēmuma tiesiskuma pārbaudi, kas nekādā veidā neietekmē citu personu iespējami noslēgto darījumu izpildi.

[11.3] Kā pamatoti norādīja pirmās instances tiesa, atbilstoši administratīvo tiesu praksē nostiprinātajām atziņām tiesai ir jāsniedz detalizēta argumentācija tikai uz tiem pieteicēja iebildumiem, kuri uzskatāmi par nozīmīgiem no tiesību viedokļa.

Apgabaltiesa, izskatot lietu pēc būtības, ir izvērtējusi visus pieteicēja iebildumus, bet procesuālās ekonomijas dēļ detalizētu izklāstu par lietā nenozīmīgiem pieteicēja iebildumiem spriedumā nesniegs.

[12] Pirmās instances tiesa pamatoti atzina (sk. šā sprieduma 4.8.punktu), ka VID pieteicējam tiesiski noteikusi IIN soda naudu par 2005. un 2007.gadu, balstoties uz likuma „Par nodokļiem un nodevām" 32.panta trešo daļu (redakcijā uz audita lēmuma pieņemšanas laiku) 50 procentu apmērā no nedeklarētās budžetā iemaksājamās nodokļu summas.

Vērtējot Lēmumu daļā par soda naudas noteikšanu pieteicējam, ir svarīgi konstatēt, vai soda nauda ir uzlikta saskaņā ar likumu un vai soda naudas uzlikšana sasniedz noteiktu mērķi.

Kā uzskata Senāts (*2005. gada 14. janvāra spriedums lietā Nr. SKA-4*), soda naudas mērķis ir panākt, lai nodokļu maksātāji pildītu savus pienākumus nodokļu jomā, kā arī sodīt pārkāpējus. Tādējādi soda naudas ir paredzētas kā līdzeklis, kas nodrošina, lai valsts atbilstoši attiecīgajiem likumiem saņemtu nodokļus (*sal.: Eiropas Cilvēktiesību tiesas sprieduma Janosevic v. Sweden (iesniegums No. 34619/97) 107. punktu*).

Apgabaltiesa atzīst, ka pieteicējs nepamatoti nav samaksājis IIN par apliekamajiem ienākumiem 2005. un 2007.gadā, un šāda darbība rada budžetā maksājamās nodokļu summas nepamatotu samazinājumu, tādējādi nodokļu maksātājs nepilda savu pienākumu un valsts nesaņem nodokli. Ievērojot minēto, soda naudas piemērošana konkrētajā gadījumā ir tiesiska un pamatota.

[13] Izvērtējot Lēmumu daļā par pieteicējam noteikto nokavējuma naudu, apgabaltiesa konstatē turpmāko.

[13.1] Nokavējuma nauda par 2005.gadu pieteicējam aprēķināta par laika posmu no 2006.gada 18.aprīļa līdz 2009.gada 29.janvārim (1018 dienas) Ls 2349,99 apmērā.

Attiecībā uz materiālajām tiesību normām darbojas vispārējs tiesību princips, ka katra tiesiskā attiecība apspriežama pēc tām tiesību normām, kas bija spēkā tiesiskās attiecības rašanās, grozīšanas un izbeigšanās brīdī.

Tā kā pieteicējam IIN par 2005.gadu bija jāsamaksā līdz 2006.gada 17.aprīlim, tad tiesību normas, kas noteica nodokļu administrācijas tiesības aprēķināt pieteicējam nokavējuma naudu, jāaplūko redakcijā uz 2006.gada 18.aprīli.

Likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" $31.^3$ panta pirmā daļa noteica, ja maksātājs, pārkāpdams šā likuma prasības, nav aprēķinājis nodokli no visa apliekamā ienākuma, kas atbilstoši šim likumam ir apliekams ar nodokli, izņemot tos ienākumus, no kuriem nodoklis bija jāietur izmaksas vietā darba devējam vai citai personai, viņam ir jāsamaksā iztrūkstošā nodokļa summa un soda nauda iztrūkstošās nodokļa summas apmērā. Savukārt minētā panta otrā daļa noteica, ka maksātājs nesamaksāto (iztrūkstošo) nodokļa summu un soda naudu samaksā 30 dienu laikā no

dienas, kad saņemts nodokļu administrācijas lēmums par to. Ja maksājumi šajā laikā nav veikti, par katru nokavēto maksājumu izdarīšanas dienu, sākot ar 31.dienu pēc nodokļu administrācijas lēmuma saņemšanas, tiek aprēķināts nesamaksātās (iztrūkstošās) nodokļa summas un soda naudas palielinājums atbilstoši Latvijas Bankas noteiktajai refinansēšanas likmei, nokavējuma nauda no nesamaksātās (iztrūkstošās) nodokļa summas un soda nauda.

No minētā normatīvā regulējuma izriet, ka likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" $31.^3$ pantā kā speciālajā tiesību normā attiecīgajā laika posmā bija paredzēta iespēja aprēķināt IIN nemaksātājiem nokavējuma naudu tikai tādos gadījumos, ja nodokļu administrācija bija noteikusi pienākumu nodokļu maksātājam samaksāt IIN un soda naudu, bet nodokļu maksātājs šo pienākumu nav izpildījis.

Likuma „Par nodokļiem un nodevām" 2.panta otrās daļas pirmais teikums noteica, ka šis likums attiecas uz visiem nodokļiem un nodevām, ja konkrētā nodokļa likums neparedz citu, konkrētā nodokļa vai nodevas specifikai atbilstošu kārtību, kura nedrīkst būt pretrunā ar šo likumu.

Apgabaltiesa konstatē, ka likumdevējs attiecībā uz visiem valstī noteiktajiem nodokļiem likumā „Par nodokļiem un nodevām" bija noteicis vispārējo pienākumu tos savlaicīgi aprēķināt un samaksāt (sk. šā likuma 15.panta pirmās daļas 1. un 2.punktu), kā arī noteicis nodokļu maksātājam, kurš nav savlaicīgi samaksājis nodokli, nelabvēlīgu seku iestāšanos par pienākuma nepildīšanu – nokavējuma naudas aprēķināšanu (sk. šā likuma 29.panta otro daļu).

Tā kā pieteicējam budžetā maksājamais IIN tika aprēķināts 2009.gada 15.aprīlī, bet pienākums samaksāt IIN par 2005.gadu pilnā apmērā bija līdz 2006.gada 17.aprīlim, apgabaltiesai izskatāmajā gadījumā ir jāpiemēro vispārējā likuma (likuma „Par nodokļiem un nodevām") normas par nokavējuma naudas aprēķinu redakcijā uz 2006.gada 18.aprīli, jo likumdevējs speciālajā likumā (likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli") nav noteicis, ka IIN nodokļu maksātāji būtu atbrīvojami no pienākuma maksāt nokavējuma naudu par savlaicīgi neaprēķināto un nesamaksāto IIN.

Tāpēc apgabaltiesa uzskata, ka uz izskatāmo gadījumu nav attiecināma Senāta nodibinātā prakse, ka, nosakot nodokļu maksātāju pienākumu maksāt nokavējuma naudu par 2005.gadu, nav piemērojama likuma „Par nodokļiem un nodevām" 29.panta otrās daļas norma, bet ir piemērojama speciālā likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" norma (sk. Senāta 2011.gada 1.jūnija spriedumu lietā Nr.SKA-107/2011).

Apgabaltiesa atzīst, ka nokavējuma naudas aprēķināšanas kārtība, kāda būtu piemērojama izskatāmajā gadījumā arī pieteicējam, likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" nav noteikta, savukārt pienākums maksāt nokavējuma naudu par savlaicīgi nesamaksāto IIN par 2005.gadu ir noteikts vispārējā tiesību normā, un pieteicējs līdzīgi kā citi nodokļu maksātāji no šāda pienākuma nav atbrīvots.

Likuma „Par nodokļiem un nodevām" 29.panta otrā daļa noteica, ka par nodokļu un nodevu maksājuma (arī soda naudas) samaksas termiņa

nokavējumu maksātājam tiek aprēķināta nokavējuma nauda – no laikā nenomaksātā pamatparāda 0,05 procenti par katru nokavēto dienu, ja konkrētā nodokļa likumā nav noteikti citi nokavējuma naudas apmēri.

Apgabaltiesa konstatē, ka gan likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 31.panta trešajā daļā, gan likuma „Par nodokļiem un nodevām" 29.panta otrajā daļā tika noteikta vienāda nokavējuma naudas likme – 0,05 procentu apmērā par katru nokavēto nodokļa samaksas dienu.

Apgabaltiesa atzīst, ka nokavējuma naudu par 2005.gada IIN savlaicīgu nemaksāšanu pieteicējam VID aprēķināja saskaņā ar likuma „Par nodokļiem un nodevām" 29.panta otrās daļas tiesību normu, līdz ar to šāds aprēķins ir noteikts pamatoti un tiesiski.

[13.2] Nokavējuma nauda par 2007.gadu pieteicējam aprēķināta par laika posmu no 2008.gada 16.aprīļa līdz 2009.gada 29.janvārim (289 dienas) Ls 1160,31 apmērā.

Likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" $31.^{3}$ panta pirmā daļa (redakcijā uz 2008.gada 16.aprīli) noteica, ja maksātājs, pārkāpdams šā likuma prasības, nav aprēķinājis nodokli no visa apliekamā ienākuma, kas atbilstoši šim likumam ir apliekams ar nodokli, izņemot tos ienākumus, no kuriem nodoklis bija jāietur izmaksas vietā darba devējam vai citai personai, viņam ir jāsamaksā iztrūkstošā nodokļa summa, nokavējuma nauda un soda nauda atbilstoši likumā „Par nodokļiem un nodevām" noteiktajam apmēram.

Tā kā nokavējuma naudas aprēķinā pieteicējam par 2007.gada IIN savlaicīgu nemaksāšanu VID pamatojās uz likuma „Par nodokļiem un nodevām" 29.panta otrās daļas tiesību normu, šāds aprēķins ir tiesisks.

[14] Pārbaudot Lēmuma atbilstību procesuālajiem un formālajiem priekšnoteikumiem, apgabaltiesa konstatē, ka Lēmumu konkrētajā administratīvajā lietā izdevusi amatpersona, kam šī lieta ir piekritīga – VID ģenerāldirektors. Lēmuma izdošanā apgabaltiesa nekonstatē atkāpes no procesuālajiem priekšnoteikumiem attiecībā uz faktu vākšanu un lietas apstākļu noskaidrošanu. Lēmums izdots, ievērojot noteiktos formālos un procesuālos priekšnoteikumus, kā arī VID ir vērtējis lietas tiesiskos un faktiskos apstākļus un tos Lēmumā norādījis, Lēmums ir pamatots ar konkrētām tiesību normām, Lēmums satur pieteicēja sūdzībā norādīto argumentu vērtējumu. Pastāvot šādiem apstākļiem, apgabaltiesa atzīst, ka Lēmums ir tiesisks un pamatots, līdz ar to attaisno pieteicējam uzlikto pienākumu iemaksāt valsts budžetā papildus aprēķināto IIN, soda naudu un nokavējuma naudu, un nav pamata tā atcelšanai.

Ņemot vērā iepriekš minēto, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka Lēmums ir tiesisks un nav pamata tā atcelšanai.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307., 309. un 325.pantu, 329.panta pirmo daļu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda

noraidīt *N.B.* pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2009.gada 31.augusta lēmuma Nr.19.1/17334 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamentā 30 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja I.Kaļiņina

Tiesneses Z.Kupce

R.Paegle